

Simboli diakonske, duhovniške in škofovske službe

Med posvečevanjem sta v ospredju polaganje rok in molitev. Nato prejmejo posvečeni določene predmete kot znamenja svoje nove službe.

Škof prejme evangeljsko knjigo, kajti Kristusov nauk mora svojim vernikom oznanjati v skladu z evangeliji. Kot znamenje svoje oblasti prejme škofovski prstan, svojo mitro – to je značilno pokrivalo škofov – in škofovsko palico.

Novoposvečeni duhovnik simbolično prejme pateno in kelih.

Diakonu simbolično nadenejo bogoslužna oblačila, tudi on pa prejme evangeljsko knjigo. S tem je nakazano, da ima svoje mesto predvsem pri evharističnem slavju, kjer pomaga duhovniku in oznanja Božjo besedo.

V imenu dekanijških duhovnikov sestavil Robert Emeršič.

zakrament sv. reda

Sveti red je zakrament, po katerem se poslanstvo, ki ga je Kristus izročil svojim apostolom, še naprej izvršuje v Cerkvi do konča časov: to je torej zakrament apostolske službe.

Zakrament svetega reda, kakor se natančno imenuje, se namreč deli na tri dele. Poznamo **diakonsko posvečenje ali diakonat, duhovniško posvečenje ali prezbiterat in škofovsko posvečenje ali episkopat**. Od vseh posvečenih mož pa so nam najbolj znani duhovniki ali t.i. župniki, saj jih je pri nas največ in delujejo po župnijah med ljudmi.

Jezusovo naročilo učencem

V času svojega življenja in po svojem vstajenju je Jezus svojim prijateljem in privrzcem vedno znova dajal vedeti, da morajo nadaljevati njegovo delo: krščevati, oznanjati veselo novico o ljubečem Bogu, zdraviti, izganjati demone, odpuščati grehe. V času življenja je izbral dvanajst apostolov, da bi prenašali njegovo oznanilo.

Potem ko je Jezus vstal od mrtvih, se je prikazal svojim prijateljem in jim naročil: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal!«

To Jezusovo naročilo so učenci in apostoli vedno znova prenašali naprej. Eden je položil roke na glavo naslednjemu in tako Jezusovo zapuščino prenesel naslednjemu rodu Jezusovih privrčencev, kar se nadaljuje vse do danes.

Liturgične službe (nekoč imenovani nižji redovi)

Razen treh stopenj svetega reda, ki jih poznamo danes, so se v zgodovini izoblikovale različne nižje službe ali nižji redovi.

To so bili: **ostiarjat** (vratar, ki je simbolično prejel ključ), **lektorat** (bralec, ki je prejel lekcionar), **eksorcistat** (zarotovalec je zarotoval pred krstom in je zato prejel posebno knjigo molitev za zarotovanje), **akolitat** (strežnik, ki je prejel svečnike, vrčke za vino in vodo).

Spremembe po II. Vatikanskem koncilu pa so določile, da bogoslovec postane klerik šele s prejemom diakonskega posvečenja. Nižji redovi pa se imenujejo »**službe**« od katerih imamo danes pri

Ordinacija ali posvečenje

"**Ordinacija - posvečenje**" podeli kandidatu (do posvetitve je bogoslovec) za prejem svetega reda dar Svetega Duha, ki omogoča izvrševati "sveto oblast", ki more prihajati le od Kristusa samega, po Kristusovi Cerkvi.

Preden so ti bogoslovci posvečeni v duhovnike, morajo imeti za seboj dolgo šolanje. Študirajo teologijo in stanujejo v hiši, ki jo imenujemo semenišče ali bogoslovje. Med tem šolanjem imajo čas, da se odločijo, ali bi zares radi opravljali duhovniško službo, saj bodo v tem primeru živeli drugače kot večina ljudi. Duhovniki namreč vedno delajo v cerkvi. Bolj kot drugi vedno poskušajo biti posebej blizu Jezusu in nimajo žene in otrok.

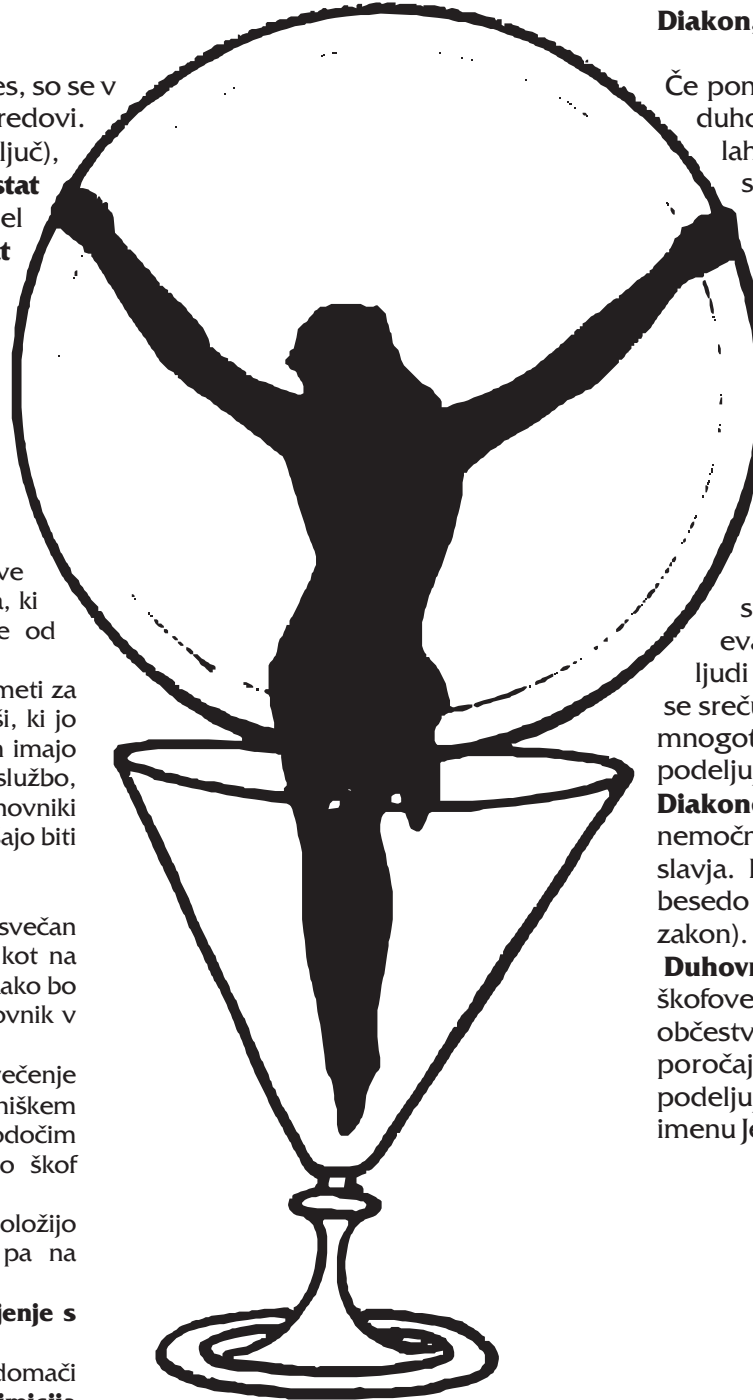
Posvečenje ali prejem svetega reda je za vse udeležence svečan dogodek. Bogoslužje je še posebej slovesno. Podobno kot na poroki se zberejo vsi sorodniki in prijatelji, da bi doživeli, kako bo mož posvečen v diakona ali diakon v duhovnika ali duhovnik v škofa.

Trenutek posvečenja nastopi, ko na kandidate za posvečenje **položijo roke** in nadenj pokličejo Svetega Duha. Pri mašniškem posvečenju škof in vsi navzoči duhovniki položijo bodočim duhovnikom roke na glavo in zanje tiho molijo. Nato škof izgovarja posebno posvetilno molitev.

Pri škofovskem posvečenju na kandidata za škofovstvo položijo roke vsi navzoči škofje, pri diakonskem posvečenju pa na kandidata roke položi le škof posvečevalec.

Pri **mašniškem in škofovskem posvečenju** sledi **maziljenje s krizmo**. Škofa mazilijo na glavi, duhovniku mazilijo roke.

Prvo evharistično slavje novega duhovnika v njegovi domači župniji je znova velik dogodek. Pri tej maši, ki ji pravimo **primicija ali nova maša**, sledi ob koncu poseben, novomašni blagoslov.

Diakon, duhovnik, škof

Če pomislimo na Cerkev in njene predstavnike, mislimo na duhovnike in župnike, ki vodijo župnijsko občestvo, ki lahko mašujejo, krščujejo, poročajo, pokopavajo in spovedujejo.

Pravzaprav pa bi morali pri zakramentu svetega reda misliti bolj na škofa. Kajti on je tisti, ki je prejel ta zakrament v vsej **polnosti**; prejel je diakonsko, duhovniško in škofovsko posvečenje. Med drugim je to vidno v tem, da lahko le škof podeli birmo in le on lahko posveti bogoslovce v diakone ali duhovnike, medtem ko noben duhovnik ne more nikogar posvetiti v škofa. Za posvetitev duhovnika v škofa so potrebni še drugi škofje.

Škof vodi versko življenje v svoji škofiji, torej na območju, za katerega je pristojen. Vodi evharistična slavja, podeljuje vse zakramente in predvsem oznanja evangelij ter ga razlaga svojim vernikom. Za mnoge ljudi je zgled in tisto, kar oznanja, pozorno poslušajo. Škof se srečuje z duhovniki svoje škofije in se z njimi pogovarja o mnogoterih nalogah, potuje od župnije do župnije in podeljuje zakrament birme.

Diakonova naloga je, da škofu pomaga pri skrbi za revne in nemočne, ter je v pomoč škofu pri obhajanju evharističnega slavja. Diakon lahko v župnijskih občestvih oznanja Božjo besedo in sam podeljuje nekatere zakramente (npr. krst, zakon).

Duhovniki škofa podpirajo pri njegovem delu. Kot župniki v škofovem imenu in po njegovem naročilu vodijo župnijska občestva, katera jim je sam zaupal. Duhovniki lahko krščujejo, poročajo, v zakramentu pokore odpuščajo grehe in podeljujejo bolniško maziljenje. Vse te reči pa počnejo v imenu Jezusa Kristusa.